

Campanades a mitjanit

Per uns moments, l'àngel de la catedral de Girona no s'haurà sentit solitari i avorrit dalt del seu campanar. Durant tres quarts d'hora (de dos quarts de dotze fins a un quart d'una), la nit del 13 de març la vella Girona s'omplí de sons i de gent. I tot per obra d'un músic valencià anomenat Llorenç Barber.

Llorenç Barber és un entossudit campanòfil (valgui el neologisme); o sigui, un entusiasta afeccionat a les campanes. I ha vingut a Girona per tal de muntar una mena de concert insòlit amb les campanes de la ciutat com a únic instrument. Les grans campanes de la catedral, presidides per la «Beneta» (o el

Seminari, aterrades per un llamp; o la patriòtica «Susanna», que des del Mercadal avisava els gironins de les incursions dels assetjadors francesos); les campanes privades i les públiques; les grosses i les

petites; les de so greu i llarga i fonda ressonància, i les de so breu i agut com el crit d'una adolescent.

Tocant totes alegres i solemnes alhora. Recordant dies d'antic protagonisme, quan la «Bramamorts» de la catedral comunicava defuncions al veïnat, viàtics o combregar; o la «Peixatera» que, el divendres de Quaresma, tocava a les set del matí perquè les dones gironines recordessin, abans d'anar al mercat, que aquell dia no es podia menjar carn; o l'«Assumpta» que, després d'anunciar molts anys la sortida de les processons, un bon dia es volgué suïcidar i es va tirar de la torre de la catedral a baix.

Durant el concert, l'ànima d'en Josafat, el mític campaner de la catedral creat per Prudenci Bertrana, deuria volar adelerada per les fosques golfes de la seu

«bombo», com li diuen els gironins), majordoma indiscutible de totes les campanes gironines; les campanes ciutadanes, i burocràtiques alhora, de l'Ajuntament; les campanetes que, en els seus respectius convents de clausura, criden monges i novícies a oració; les campanes forasteres, o més ben dit «invitades», que substitueixen provisionalment les campanes fantasmes d'algun campanar buit (com les del

CARLES VIVO

catedralícia com un ocell atabalat que no sap sortir d'una cambra, tot perseguint el fantasma de la bandarra de la Fineta, la dona desitjable però inaccessible. Mare de Déu, quina fressa, quina música, quina inundació de so! No sóc pas capaç (ai, las!) de judicar musicalment la campanària composició de Llorenç Barber. Però, com a ciutadà gironí i com a veí del barri antic, sí que puc proclamar la resurrecció provisional i momentània dels vells carrers, places i escales de la Girona medieval.

Per una hora escassa, la plaça de Sant Domènec va deixar de ser un aparcament salvatge per a universitaris, un cafarnaüm de vehicles apilonats, i es va convertir en la indiscutible plaça major de la Girona antiga. I els carrerons per on passen tan sols turistes estiuencs, estudiants hivernals i mossens perennes, van esdevenir vies populars, plenes de gom a gom, amb vells i noieta, dames i xicots, parelles i concos, colles de tota mida, entesos i tafaners, ciutadans i

Els concertistes a dalt del campanar, i el públic al peu de l'escalinata de la Catedral.

forasters... i fins i tot gossos que varen fer una inesperada sortida nocturna i sonora.

Quan Llorenç Barber va dir que volia convertir el nucli antic en espai de convivència segurament no s'esperava aconseguir-ho de manera tan absolutament triomfant. La vella, artrítica i grisa ciutat antiga va llençar les crosses, va fer un saltiró a l'aire i es va reinxolar com una joveneta

alegroia. Ja era hora. El carilló de trenta campanes no va sonar únicament per als melòmans, va sonar també per als ciutadans que varen saber recuperar espais que sempre haurien d'haver estat vius.

Comentari desconfiat: el múltiple concert de campanes a Girona va tenir una extraordinària col·laboració ciutadana; entitats, grups, associacions, institucions i particulars varen ajudar entusiastament. La pregunta impertinent és aquesta: hi hauria hagut el mateix grau de col·laboració si, en comptes de dirigir i organitzar el fet un foraster (en aquest cas un valencià), ho hagués intentat muntar un gironí?

La resposta, a la consciència de cadascú, autoritats i ciutadans rasos. Com diu la «Beneta», vella i experimentada, «Nang, nang, nang!!!».

CARLES VIVO

